

ბრანი ქაპითარია

„შედრეკილ-შეშინებული“ და „ნაზრახი სიცოცხლე“

სტატია ამ სათაურით დაიბეჭდა ექვსი წლის წინათ გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკაში“, ნაცისტების მძვინვარების ხანაში. ჩვენი სურვილი იყო განათლებისა და მეცნიერების ცრურეფორმისტთა უზნეობით დამცირებულსა და ღირსებაშეგარბულ კოლეგათა გამხმევება და გამოფხიზლება. მაგრამ წერილს მისი ადრესატები, მცირე ნაწილის გარდა, მდუმარედ შეხვდნენ, დამფრთხალნი საკუთარ ნაჭუჭებში შეიკეტნენ და, ვილაციის თუ ნაცისტთა ნასუფრალის იმედით, გაახანგრძლივეს უკუღმა დატრიალებული წუთისოფლის სიავე.

ავტორის მხარდამჭერს წარმოადგენდა „საქართველოს რესპუბლიკა“, რომლის რედაქციის მთელი შემაღვენლობა ხმალამოწვდილი ებრძოდა მომხდურ მტერზე უარესს, ბნელეთის მოციქულთა განუკითხავ თარეშს.

ქართველმა ნაცისტებმა (სახელიც რომ შესაფერისი დაირქვეს) ერის სულიერების ტაძარი ყვაე-ყორნების საჯიჯგნად აქციეს, უამრავი ადამიანი მოწვევითეს საყვარელ საქმეს, ღირსება შეუღახეს, დაამცირეს და ცრუ დაპირებებით ცხრა წელი ჯოჯოხეთის ჯურღმულებში ატარეს. ყველაფრისმცოდნენი (სინამდვილეში კი, არასმცოდნენი) აკანონებდნენ უკანონობას.

ვებრძოდით მსხვილ და წვრილ ურჩხულებს (წვრილ ურჩხულებში ვგულისხმობთ, ნაცისტების არეალში მოკეკლუცე ვირთხებსა და თხუნულებს, რომლებიც თავიანთი ბილწი ზრახვებით გზებს უკეტავდნენ ადამიანებს; ვარაუდობდნენ, რომ ამგვარი საქციელით ნაცისტები ერთგულებას დაუფასებდნენ), ეროვნული სულიერების დაუძინებელ მტარავალებს, ცრუპატრიოტული რიტორიკით არნახულ უხამსობებს რომ აფქრვევდნენ. ჩვენს ქვეყანას წარსულშიც მრავალი უბედურება დატყდომია თავს, მაგრამ ნაცისტთა შენიღბული შემოჭრა უწმინდურობის თესვით გაუთანაბრდა (თუ არ გაუსწრო) არაბობას, მონღოლობას, ყიზილბაშობას. მტერი გვებრძოდა, როგორც თანასწორს. ჩვენი წინაპრები ბრძოლაში თავს დამცირებულად არ გრძნობდნენ. შინაურმა მტრებმა სამარცხვინო ხალხად გამოგაცხადეს.

თურმე 2003 წლამდე არც განათლება გაგვანდა, არც მეცნიერება, არც კულტურა. მათ ღმრთეებრივ მოვლინებამდე ვცხოვრობდით ცენტრალური აფრიკის ტომების დონეზე, იმ ტომებისა, რომელთაც კაციჭამიობა დიდი ხანი არ არის, რაც გადააგდეს.

ნაცისტებმა გაკვეთეს ქართული მიწა, დაახეიბრეს. უცხოელი ჭკუის-დამრიგებლების „ბრძნული“ რჩევებით, ფუნქცია დაუკარგეს ქართველს. სამკვდრო-სასიკვდილოდ გადაჰკიდეს ადამიანები ერთმანეთს. გაათანაბრეს მცოდნე და უცოდინარი. ცოდნა საერთოდ გააუფასურეს. შელახულ ღირსებას უწოდეს — ახალი მენტალიტეტის ჩამოყალიბება. სინამდვილეში მიაღწიეს კაცთმოძულე მუტანტების გამოყვანას, რომლებმაც ადამიანის ხორციით და სულით უნდა იკვებონ. და რაც მთავარია, იქნენ ყოველივე ეროვნულის მესაფლავეებად. საჭიროა, ჩამოირეცხოს ნაცისტებისაგან წახალისებულ თაობათა ბრძოლის სამარცხვინო ლაქა. არც ერთ დამპყრობელს არ მოსვლია აზრად, ასაკი დანაშაულად გამოეცხადებინა. ქართველმა ბარბაროსებმა ეს სიმახინჯე უმოწყალოდ დანერგეს და მთელი ცხრა წელი ამ ეროვნული უბედურებით ამაყობდნენ.

სამი ათასი წელია სისხლის წვიმებში მოვიკვლევდით გზას. რომ გვეგონა გამოიღარა, ყველაზე დიდი საშიშროება მაშინ დაგვატყდა თავს. ეშმაკთან წილნაყარმა, „ევროპულ განათლებას“ ნაზიარებმა თვისტომებმა ჟამიანობის ისეთი ხანძარი აანთეს, რომ იმედგადაწურულ კოლხ-იბერებს უცხო მტერიც სანატრელი გაუხადეს.

მტერს ვერ ვარწმუნებთ (არ სურს დარწმუნება), რომ მტერია. თვალში საცემია ერთი საოცრებაც. უტიფრობით გამორჩეული ნაცისტები კუბოში ჩაფენილ თავიანთ დროშას ვერ ელფვიან და თითქოს არაფერი მომხდარა, ძველებური რიხით ცდილობენ ბრეიყვთა და მედროვეთა ერთგულების შენარჩუნებას და აიძვებენ, რომ მკვდრეთით აღდგებიან. ნეტარ არიან მორწმუნენი.

რაოდენ დასამახსოვრებელია ცნობილი ბერძენი ორატორის ლისიასის სიტყვები, წარმოთქმული კორინთოს ომის შემდეგ (კორინთოს ომი მიმდინარეობდა ძვ. წ. 395-387 წლებში): „ელინებო! გრცხვენოდეთ წარსულის, გეშინოდეთ მომავლის“. ჩვენც არ გვაწყენდა, მსგავსი სიტყვები მოვავონოთ ერთმანეთს, რომ საშვილიშვილოდ ამოიძირკვოს ცრუპატრიოტულ იდეებზე აზვირთებული უზნეობა (სულ ახლახანს რომ ნებეგრობდა ჩვენს მიწაზე), რომელმაც სულიერობისაგან განძარცვის პირას მიგვიყვანა. მრავალგზის მომიხშია დიდი ციცერონის შეგონება: ისტორია არის ცხოვრების მასწავლებელი, მაგრამ ვინც უნდა მოისმინოს, მას მოსმენის უნარი დაკარგული აქვს. ყურადღებით უნდა მოვეპყრათ ეპოქის ხატად ქცეული ადამიანების ბრძნულ დარიგებებს. უცხოური თუ საკუთარი წარსულის მძიმე პერიოდების გაუთვალისწინებლობა უმოწყალოდ გვატრიალებს ამ დაუნდობელ ცისქვეშეთში. სიფრთხილე და წინდახედულობა არის ნებისმიერი

ერის მარადისობის „თანამდევნი სული“.

იმდენი სიმწარე და გაუგებრობა დახვავდა განვლილ ცხრა წელში, რომ მსგავსი მოვლენის განმეორებას ერი ვერ გაუძლებს და დარჩება საქართველო უქართველებოდ, ქვესკნელის ბოროტი ძალების გულის გასახარად.

უნდა გვახსოვდეს! ვერიდოთ შემთხვევით პირებს და ამბიციურ მცირემცოდნეებს, რომელთა „სიბრძნის“ ნაყოფმა ქართველებს სამშობლოს დაკარგვის საშიშროება შეგვიქმნა. უნდა დავიმახსოვროთ, ვერიდოთ ადამიანის შეუფერებელ აღზვევას და ისეთ სიმაღლეზე ატყორცნას, რომ ჩვეულებრივი მოკვდავის თვალისათვის მიუწვდომელი გახდეს. არ გავიმეოროთ ის, რაც მოხდა. არ გავიმეოროთ საკუთარ ნიჟარებში შეკეტვა და ნაცისტების მსგავსი „წინასწარმეტყველების“ გაუთავებელი ტყუილების მოსმენა, ნათელი მომავლის აბდაუბდა დაპირებებით. ჩემს კოლეგებს მოვუწოდებდით, არ დაერჩეთ მომავალი თაობების თვალში „შედრეკილ-შეშინებული“ და „ნაზრახი სიცოცხლის“ მატარებელ ქართველებად. მაგრამ ზოგიერთნი, შიშის გამო, სამარცხვინოდ ითმენდნენ დაჩოქილ ყოფას და პროტესტის გამოთქმას ვერ ბედავდნენ.

დამთავრდა ისტორიის აუდმოსაგონარი დღეები. დამთავრდა საქართველოს გაუკუღმართებული ისტორიის ცხრაწლიანი პერიოდი. შთამომავლობას ანდერძად დაუუტოოთ: არ დაივიწყონ ნაცისტების ენაშხეობით დამახინჯებული სინამდვილე, რომ არ განმეორდეს მსგავსი ღმრთის რისხვა და მამულის უღაბნოდ ქცევის მცდელობა.

„შედრეკილ-შეშინებული“ და „ნაზრახი სიცოცხლის“ უმძიმესი დღეები მთავრდება, მაგრამ ვინც ადრე დუმდა, დუმილს დღესაც არ არღვევს. ამიტომ გადავწყვიტეთ, ისევ შევახსენოთ მათ ღირსეულად ცხოვრების ფასი.

„კაცი ჯაბანი რითა სჯობს დაიცა ქსლისა მბეჭველსა?“

შოთა რუსთაველი.

დღევანდელ საქართველოში თვალში საცემია შეშინებულ კაცთა სიმრავლე. ვაჟკაცობად ითვლება მლიქვნელობით მოპოვებული საამური სიმყუდროვე. ფართო სარბიელი აქვს „სიცრუესა და ორპირობას“. სიმაართლის მთქმელი ქარის წისქვილებთან მებრძოლის შთაბეჭდილებას ტოვებს.

ქართველების უმრავლესობას ღირსების გრძობა მხოლოდ სუფრახე აქვს შემორჩენილი. უახლოეს მეგობარსაც არ ვაპატიებთ ოდნავ შებრუნებულ სიტყვას და მზად ვართ ანგარიში გავუსწოროთ ისეთ რამეზე, რასაც სუფრის გარეთ ყურადღებასაც არ მივაქცევდით. რეალურ ცხოვრებაში ნებისმიერ შეურაცხყოფას, აბუჩად აგდებას, ღირსების შელახვას, არაფრად ვაგდებთ და ისეთი პოზა გვიჭირავს, თითქოს რაც ჩვენს გარშემო ხდება, ვიღაც უცხოს, ცხრა მთას იქით მცხოვრებს ქებოდეს.

საქართველოში ნებიერობენ ნადრეუად „დაბრძენებული“ ახალგაზრდები, რომლებიც ნათელი მომავლის სახელით ნერგავენ ძალადობას. მათი წარმოდგენით, ადვილია თვალეში ნაცარშეყრილ ადამიანებზე ბატონობა. რატომ ცდილობენ მორჩილი ადამიანების გამრავლებას? ავიწყლებათ, რომ ჯაბანი ქვეყნისათვის სასარგებლო კაცად არასდროს ითვლებოდა. ძველ სპარტაში კაცი, რომელსაც შშიშარა შეერქმეოდა, თავს იკლავდა. ბრძოლის ველიდან გამოქცეულ მეომარს კაცური ღირსებები აყრილი ჰქონდა.

გაბედულებას პატვისცემის უმაღლეს საფეხურზე აჰყავს ადამიანი. აღექსანდრე მაკედონელმა მკაცრად მიმართა ბორკილდადებულ ინდოელ ფილოსოფოსებს, რატომ წააქეხეთ პოროსი საომრადო. ფილოსოფოსებმა უშიშრად უპასუხეს: ჩვენი სურვილი იყო, პოროსი ისე ღირსეულად მომკვდარიყო, როგორც ცხოვრობდაო.

„უშიშარი ვითარცა უხორცო“ — ეს ხატოვანი სიტყვები წარმოადგენს „ქართლის ცხოვრების“ სამკაულს. ჩვენი მეფეები, დიდებულები თუ უბრალო ადამიანები თავს წირავდნენ უშიშარის სახელის მოსაპოვებლად. ღმრთებრივი სხივი მოსავთ ცოტნე დადიანს, დიმიტრი თავდადებულს, თევდორე მღვდელს და სხვ. საქართველო უშიშარ გმირთა მხრებზე იდგა.

რატომ ეძლევა დავიწყებას წარსული, უმწეო ბატონის როლში რატომ ვარდებიან რაინდ ქართველთა ნაშიერები? რატომ გაუფერულდნენ ერის მამობაზე პრეტენზიის მქონე პირები? რატომ ხუჭკავენ თვალს იმ უზნეობაზე, რაც ჩვენს გარშემო ხდება? რატომ დარჩნენ უმცირესობაში სულიერი კულტურის დამცველები?

ქართველები სეირის მაყურებლებს დავემსგავსეთ. სატელევიზიო არხები ხშირად აჩვენებენ ლეოპარდების ნადირობის სცენებს ანტილოპებზე. სპეციალისტები ხაზგასმით აღნიშნავენ, რომ ანტილოპებს აქვთ საკმაოდ ბასრი იარაღი რქების სახით, რომლებსაც თითქმის ვერ იყენებენ. როდესაც ლეოპარდი მსხვერპლს საიმედო მხრიდან დაესხმება თავს და ძირს დასცემს, დანარჩენი ანტილოპები ნაბიჯსაც არ გადადგამენ თანამოძმის საშველად და შორიდან უცქერიან ორთაბრძოლას. ქართული საზოგადოებაც ანტილოპის მსგავსად ებრძვის წუთისოფელს. მას არ ადარდებს სხვისი სატყეიარი და არ აინტერესებს, რა ხდება მის გვერდით.

„ო, დრონი, ო, ჩვეულებანი!“ ქართულ სინამდვილეს ზეციური მანტიით გამოეცხადნენ რეფორმატორები. განსაკუთრებული ხმაურით გამოირჩევიან მეცნიერებისა და განათლების მსხნელები. ახალმოვლენილებმა, მინისტროლომეიას რკინისებური შეუპოვრობით, მიწასთან გაასწორეს განათლება და მეცნიერება, გაანადგურეს ეროვნული ცნობიერების საფუძველი — სკოლა.

შეტვეის მთავარი ობიექტი გახდა ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის უნივერსიტეტი. ბროლას წინ უძღოდა ცილისმწამებლური ბრალდებების აზვირთება, რადგან, ა. ლომეიას აზრით, სახელგატეხილი „ალმა

მატერის“ ფეხქვეშ გაგება უფრო გაადვილდებოდა. იგი მოქმედებდა პრინციპით: დააბრალე, რათა თავი იმართლოს. უნივერსიტეტის წინააღმდეგ მიმართეს შეურაცხყოფათა ტალღა. მრუდისა და მართლის გარჩევა არავის უცდია. ყველას ერთი საზომით განიკითხავდნენ.

დაწყებული რბევა-აოხრება უნივერსიტეტელების დიდმა ნაწილმა სხვის საქმედ მიიჩნია და მორჩილება, „მედრეკილ-შეშინებულობა“ გამოავლინა. უკანონობას „კანონიერი სახე“ მიეცა კონკურსში მონაწილეობის მიღებით. ბევრმა ცნობილმა მეცნიერმა ქედი მოიხარა ძლიერთა ამა ქვეყნისათა წინაშე და შრომით მოპოვებული სახელი უშრომელად შებღალდა.

უნივერსიტეტის რბევის პროცესში ა. ლომიანი და გ. ხუბუამ რეფორმისტული მოძრაობა შემოქმედებითად განავითარეს და დემოკრატიის ახალი, აქამდე უცნობი გაგება შემოგვთავაზეს. საუბედუროდ ჩვენს გარშემო ბევრი აღმოჩნდა ყრუ და ბრმა. განათლებისა და მეცნიერების „მამების“ რიტორიკა ვეროპულ საგანმანათლებლო სივრცესთან მიახლოების შესახებ, ცრუ დაპირებაა უვიცობის გასადრმაველად. ისე ამაყად საუბრობენ ვეროპულ საგანმანათლებლო სივრცეზე, თითქოს ქართული მათთვის განვლილი ეტაპი იყოს. ამავე დროს, ცდილობენ, ვეროპა ისეთ აღთქმულ სივრცედ წარმოვიდგინოთ, რომელშიც შედწევა სამოთხეში შესვლას გაუთანაბრდება. და კიდევ, თავს იწონებენ უახლესი ტექნოლოგიების დანერგვით, თითქოს მსოფლიოს მეცნიერების წინსვლა მათი დამსახურება იყოს. გვაყვედრიან, რომ მუხღჩაუხრელად იღვწიან ქვეყნის უკეთესი მომავლისათვის. ქადაგებენ განათლების უწიგნოდ მიღების შესაძლებლობას. ხშირად გვემის, უნივერსიტეტის ფუნქცია კონკურენტუნარიანი სპეციალისტის აღზრდააო. გამოდის, რომ უნივერსიტეტი ადრე სხვა როლს ასრულებდა. ერთი განმარტონ, როგორ ესმით ცნება — კონკურენტუნარიანი. და რაც მთავარია, რატომ უნდა იყვნენ ქართველი სპეციალისტები უცხოეთში დასაქმებაზე ორიენტირებული? გვიქადაგებენ, უნივერსიტეტმა უნდა დააკმაყოფილოს ბაზრის მოთხოვნაო. საქართველოს მწიგნობართუხუცესს სულიერება და ბაზარი ერთმანეთში აქვს არეული. სანამ მათი გამიჯვნა არ მოხდება, თავისუფლად შეგვიძლია გავიმეოროთ სპასქეტ მაეჟანის სიტყვები, წარმოთქმული უდიდესი განსაცდელის ჟამს: „დაშთომილ ვართ ჩვენ ობლად, ვითარცა ცხოვარნი უმწყემსონი“.

განათლებასა და მეცნიერების ამყავველების სიტყვებით, თურმე საქართველოში გატარებული რეფორმა ვეროპელი სპეციალისტების დიდ მოწონებას იმსახურებს. გაუგებარია, რას თვლიან წარმატებად. გაცეებას იწვევს ერთი რეალობა: როგორ ხვდებიან თავისუფალი ვეროპის შვილები იმ ფაქტს, რომ რეფორმირებულ ქვეყანაში პროფესორის თვიური სტიპენდია არის 40 ევრო, ხოლო მინისტრის ხელფასი აღემატება 30 პროფესორის თვიურ შემოსავალს. ამაზე ყურადღებას რატომ არ ამახვილებენ

მხსნელად მოვლენილი ჭკუის მასწავლებლები?

განათლება, მეცნიერება, ხელოვნება, მწერლობა (ბოლო დროს სპორტიც დაუმატეს) ქართველის საქმე არ არისო — გადაწყვიტა ვიღაც გადამთიელმა და მისი სისრულეში მოყვანა დაავალა ყალბისმქმნელთა ადგილობრივ ჯგუფს, რომელიც ერთგულად ასრულებს უძლეველი პატრონის მითითებას.

2006 წლის ზაფხულში უნივერსიტეტი პოლიციის კონტროლის ქვეშ მოექცა. შესასვლელში შეიარაღებული დაცვა ჩააყენეს, რათა „კომისარ“ ხუბუასათვის ევროპულ სივრცესთან მისაახლოებელ ბლეფზე მუშაობაში „ხულიგან პროფესორებს“ ხელი არ შეეშალათ. უნივერსიტეტის გარეთ დარჩენილი ორი ათასზე მეტი თანამშრომლიდან, კანონიერებისა და ღირსების დასაცავად რამდენიმე ასეული კაცი იდგა. შიშით შეპყრობილი უმრავლესობა შორიდან ადევნებდა თვალყურს მოვლენათა განვითარებას. დათრგუნულები ზავს ეჭიდებოდნენ და თავდახრილები ელოდებოდნენ წყალობას უნივერსიტეტის მესაფლავეებისაგან. პროტესტი რომ გამოეთქვათ, „რეფორმატორთა“ თვალში მონის რეპუტაცია შეელახებოდათ? ევროპული საგანმანათლებლო სივრცისაკენ ამხედრებულმა რეფორმატორებმა გამოცდილ და მცოდნე პროფესორ-მასწავლებლებს, გამოუცდელი და მცირემცოდნე, მაგრამ ხელისუფლების ანტიეროვნულ იდეებთან ახლოს მდგომი ახალგაზრდები ამჯობინეს. თაობათა ცვლა მსგავსი მეთოდებით არცერთ ეპოქაში არ მომხდარა. ღრმად პატივცემულ რეფორმატორებს შევასხენებდი დიდი დემოკრიტეს შეგონებას: „მოხუცს ახალგაზრდობა გავლილი აქვს, ახალგაზრდა მოხუცდება თუ არა, არაფინ იცის. ამის გამო, არსებული სიკეთე სჯობს მოსალოდნელსა და უცნობს“.

უნივერსიტეტში ჩატარებული წმენდის მიზანია არსებული დონის დადაბლება. განვითარებადი ქვეყნისათვის ზედმეტი ფუფუნებაა განათლებული ახალგაზრდობა. საზოგადოების დიდი ნაწილი ვერ აცნობიერებს განათლებისა და მეცნიერების დაკნინებით გამოწვეულ სიცარიელეს. ცალკე აღებული ყველა ბობოქრობს, მაღალფარდოვანი ტრაბახით ნაცარში ბღღვირს ადენს, მაგრამ ფაქტის წინაშე ბევრმა უკან დაიხია და მორჩილი უმრავლესობის ერთიან ტალღას შეუერთდა.

დრომ ურთულესი გამოცდა მოუწყო უნივერსიტეტის სტუდენტობასაც. სამწუხაროა, მაგრამ ფაქტია, რომ ახალგაზრდობამ საოცარი გულგრილობა გამოავლინა. როდესაც ლომია-ხუბუას დუუმვირატმა სამეცნიერო საბჭოს პოლიცია დაუპირისპირა, სტუდენტობა არ დაინტერესებულა, თურა ხდებოდა. არანაკლებ შემამფოთებელი იყო ის, რომ ახალი საქართველოს მომავალი, 300 ლარის საფასურად, შეუდგა ქალაქის ქუჩების დასუფთავების „პატრიოტულ“ საქმეს.

სიტყვით ყველაფერი შესანიშნავადაა, საქმით საით მივდივართ, პასუხის გამცემი არ ჩანს. სანამდე გაგრძელდება საჩვენებელი სარეკლამო სანახაო-

ბა? როდის გაეხსნება გზა ქართულ სულიერებას, რომელშიც შესუდრეს ევროპელმა „კეთილისმყოფელებმა“ ქართველთა მტერი ქართველების ხელით.

დროა გადაიღახოს „ნაზრახი სიცოცხლის“ შეზღუდულობა. არ უნდა დასამარდეს თავისუფალი მოქალაქის უპირველესი მოვალეობა — ღირსების დაცვა. ყველა ხედავს და გრძნობს, რომ განუკითხაობით იდევნება ეროვნული სული, მაგრამ ხმას ერთეულები თუ იმაღლებენ. გაუბედობა, როცა სიმართლე იჩაგრება, ვერ არის კაი ყმობის დადასტურება.

უნივერსიტეტში შემოფრინდნენ ისეთი უცხო ფრინველები, რომლებიც სთვისაც უნივერსიტეტი, კაზინო, სახინკლე თუ მომსახურების სფეროს სხვა სერვისები, ერთ სიბრტყეზე დევს.

საუკუნეთა განმავლობაში მტრის მიერ დამონებულ საქართველოში კრთოდა სინათლის სხივი, და რაც მთავარია, ფასობდა სიტყვა და წიგნიერება. დღეს ყველაფერმა ფორმაც იცვალა და შინაარსიც. რატომ ასაღებენ შემთხვევითი ადამიანები თავიანთი მწირი ფანტაზიის ნაყოფს დიდ ეროვნულ საქმედ?

ვლგაგართ და ვითმენტ. შეურაცხმყოფელი, აბუნად ამგდები და ღირსების შემლახველი მურვან ყრუ იქნება, ჯალალედინი, შაჰ აბასი თუ ქართველი, რა განსხვავებაა? ობიექტური მსაჯული — ისტორია — მოგვიანებით იტყვის სიმართლეს.

„საქართველოს რესპუბლიკა“, 2007 წელი, 21 აგვისტო.

P.S. „შედრეკილ-შეშინებულთა“ „ნაზრახი სიცოცხლე“ 2012 წლის ოქტომბრამდე გაგრძელდა. დამთავრდა წინასწარმეტყველად მოვლენილი სააკაშვილის დაულაგებელი „ოქროპირობა“. „შედრეკილ-შეშინებულთა“ პროტესტი არ გამოუწვევია ეროვნულობის საყრდენის — მამულის, ენის, სარწმუნოების — შეურაცხყოფა-დაკნინებას. მდუმარედ შეურიგდნენ უნივერსიტეტის ვანდალურ რბევას, რომლის დიდება ნაციისტმა რექტორმა გ. ხუბუამ არარაობამდე დაიყვანა და ამ უკეთურობას ევროპულ სტანდარტებთან მიახლოება უწოდა.

მოდერნიზაციის უზენაესი ქურუმი ცხრა წელი დათარეშობდა და განუკითხავად ჭრიდა და კერავდა დაჩოქილი ერის ღუხჭირ ცხოვრებას. უცხოელ ჭკუის დამრიგებელთა სიგელით, ნაციისტებმა ქართველები მიიჩნიეს ბრიყვებად და როგორც ცხვრის ფარას, ისე მიერეკებოდნენ გაურკვეველი მიმართულებით (მათი მტკიცებით, ევროპისაკენ). უცხოური დიპლომა-სერტიფიკატებით მოტრიაბახეებმა ერი გამოქვაბულის კარებს მიუახლოვეს. მრისხანე მწიგნობართუხუცესები (ლომაია, შაშკინი) ბარბაროსული შეუვალობით თრგუნავდნენ ეროვნულ ცნობიერებას, აკნინებდნენ ენას, ისტორიას და გვთავაზობდნენ მოდერნიზაციის სულელურ კორიანტელს. სასწაულმოქმედის მისიით შეპყრობილი სააკაშვილი ტვინს უბურ-

ლაღდა ქართველებს ქალაქების, ბროლის კომპების, ციხე-დარბაზების მშენებლობით. განათლებასა და მეცნიერებაში ევროპულ-სინგაპურული მიღწევების დანერგვას გეპირდებოდა.

ცრუპატრიოტიზმის რაშზე ამხედრებული ნაციისტები წარბეჭეზრელად მეტყველებდნენ თავიანთი ბელადის ლექსიკონით და გვარწმუნებდნენ, რომ მათ გამოჩენამდე ვცხოვრობდით გაუგებარ სიცარიელეში და ვერ ვამჩნევდით. საქართველოს გადარჩენის ყალბი პოზირებით მორაკრაკე ახალგაზრდების სახით ჩამოყალიბდა ნაცრის მფრქვეველთა გუნდი, დახელოვებული სიტყვების დემაგოგიურ თამაშში; მისი წევრები ერთმანეთს ეჯიბრებოდნენ გესლის ნთხევაში, რომ თავი მოწონებინათ უზენაესი მსაჯულის აკაცობის სასწორზე.

ნაციისტების ფუტურისტული იდეები იქამდე მივიდა, რომ უტიფრად აცხადებდნენ ახალი ადამიანის შექმნის აუცილებლობას. ცდილობდნენ ისეთი მუტანტების გამოყვანას, როგორებიც თვითონ იყვნენ. მათ ჩანაფიქრს ამოდ არ ჩაუვლია. დროის მოკლე მონაკვეთში დაიბადა ცივისსხლიან არსებათა ტიპი, რომელმაც კავშირი გაწვევითა ყოველგვარ სიწმინდესთან და მხოლოდ საკუთარი სალაფავის დოზის გაზრდაზე ფიქრობს. ეს იყო ყველაზე დიდი დარტყმა, რომელიც განიცადა ადამიანმა და იგი თავის „უფროს ძმებს, ცხოველებს“ მიუახლოვა.

გადაგვარებული ადამიანები ცხოველური თავგანწირვით იცავენ „მეფემზის“ სახელ-დიდებას, რომ შეინარჩუნონ დაუმსახურებლად, მლიქვნელობით მოპოვებული პრივილეგიები და გაიხანგრძლივონ განცხრომის დღეები. ნაციისტებმა სრულ გადაგვარებამდე მიიყვანეს მანამდე უჩინარი, თხუნელას ბედს შეგუებული ადამიანები. რეჟიმის ფრთებს შეფარებული ბევრი თხუნელა სახიფათო ვირთხადაც გადაიქცა და არანაკლებ დაუნდობლობას იჩენს სვედამძიმებულ თვისტომთა მიმართ (ასეთ ვირთხათა რამდენიმე კოპორტა ისევ ბოგინობს საქართველოში).

ახალი დროის ინკვიზიტორებმა ქართველთა სალოცავი ზატი, უნივერსიტეტი, ისე დაჯიჯგნეს, რომ 2003 წლამდე არსებული დონე სანატრელი გახადეს. ჩვენს თვალწინ ამოხეთქა სიძულვილის ვულკანმა. ქვეყანას ბოროტი შურისმაძიებლები შემოესივნენ. „უსწავლელმა სწავლულებმა“ უსასტიკეს დამპყრობლებსაც კი გადააჭარბეს. სამშობლო ნაომარ ველად გვიქციეს. ერი გამოაცხადეს არასრულფასოვნად. მწიგნობართუხუცესების ყოველი მეორე სიტყვა „განათლების ევროპული დონე“ და „სტანდარტები“ იყო. იცოდნენ კი, რას ამბობდნენ? რომელ ევროპულ სტანდარტებს აკმაყოფილებდნენ კმარელები, პროფესორებად რომ გაამწესეს? ეს იყო განათლებისა და მეცნიერების მოდერნიზაცია?

ცხრა წელი ფრთაშესხმული ნიჰილიზმი დათარეშობდა ქართულ მიწაზე და ქვას ქვაზე არ სტოვებდა. ბრიყვთათვის უარყოფაზე ადვილი არაფე-

რია, მაგრამ, სამაგიეროდ, ბრიყვის დარწმუნებაა შეუძლებელი.

ბოროტების მთესველნი, უცხოური სერტიფიკატების ფრიალით, ერთობ ზერელე ცოდნის დოკუმენტით, მაგრამ დემაგოგიის შესაშური უნარით, ხატავდნენ შავს თეთრად და მტრული ძალების საამებლად, ნამდვილ მტრებად ვვლინებოდნენ ქართულ რეალობას.

ჩაცხრა ქარბორბალა. ჩაიარა სიცრუისა და სიძულვილის ნიადვარმა, რომელიც უფსკრულში გადაჩეხვას უქადდა ქართულ ცნობიერებას. სამწუხარო ფაქტია, რომ „შედრეკილ-შეშინებული“ ნაციისტების ცრურეფორმისტულ ბლეფს მქუხარე ტაშით აჯილდოვდნენ. ოდნავადაც არ უგრძენიათ უხერხულობა იმის გამო, რომ სიცრუეს ემსახურებოდნენ. დღეს დგანან და გაუბედავად აცხადებენ, რომ მათმა პატრიოტულმა წინდახედულობამ გადაარჩინა უნივერსიტეტი. ნაციისტების ბლაგვი ნაჯახით დაჩეჩქვილს გადარჩენა ჰქვია? „შედრეკილ-შეშინებულებმა“ დაიწყეს ნიჟარებიდან გამოსვლა. მორიდებულად აცხადებენ, რომ მძიმე დღეები გადაიტანეს. Post faktum პროტესტის გამოთქმა ემსახურება ახალი ხელისუფლების ყურადღების მიპყრობას, ნაციისტებისაგან ნაწყალობევი მდგომარეობის შესანარჩუნებლად. თუ ამ კუთხით განვიხილავთ, ისინი მართლაც „სიამედო“ ადამიანები არიან, შეუძლიათ ნებისმიერ სისტემას შეეგუონ, ოღონდ იყოს ვერცხლი. ასეთ ადამიანებზე დაყრდნობით დაიწყეს ნაციისტებმა თავიანთი ანტიეროვნული რეფორმისტული მოძრაობა. ქართველების დიდმა ნაწილმა ჩინებულად შეასრულა მორჩილი მონის როლი და თავჩაქინდრული ემსახურებოდა სიყალბეს, გადახელილს ცრუპატრიოტიზმში. იმ რეჟიმის პირობებში ისინი შესანიშნავად გრძნობდნენ თავს. „შედრეკილ-შეშინებულები“ ახალ სიტუაციაშიც ცდილობენ კვლავ მოვლენების შუაგულში დარჩენას. თუ მათ მიერ მოწონებული რეფორმა კარგი იყო, რატომ გაუჩნდათ სურვილი მისთვის ელაღატათ? ეს არის მთავარი კითხვა, რომელიც იბადება 2006 წლის მოვლენების გათვალისწინებით. შეიცვალა ხელისუფლება. საგანმანათლებლო სფეროში არაფერი შეცვლილა. პროფესორები, რომლებმაც ჩანასახშივე გამოიცნეს ნაციისტების ბოროტი ზრახვები და წინ აღუდგნენ სიცრუის მთესველებს, დიდი ხანია მოკვეთილნი არიან. „მეამბოხეებად“ და „წვრილმან ხულიგნებად“ შერაცხულნი უკვე რამდენიმე წელია დაატარებენ ლოდად ქცეულ სიმართლეს. მათ მოსასმენად ვერც ერმა და ვერც ბერმა ვერ მოიცალა.

დღეს ბევრს ვლავარაკობთ ნაციისტების მსხვერპლთა შესახებ და მოვითხოვთ კანონიერების აღდგენას, ცრურეფორმების მოწინააღმდეგენი „დამნაშავეთა“ რომელ კატეგორიას მიეკუთვნებიან? მათთვის როდის გამოანათებს მზე?

აპრილი, 2013 წელი.